

Sygn. akt V **U 1126/12**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2013r.

Sąd Okręgowy w Słupsku w S. Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: **SSO Ewa Sławińska-Klamann**

Protokolant: st.sekr.sądowy Joanna Adamczyk-Podolska

po rozpoznaniu w dniu 19 lutego 2013r. w Słupsku

na rozprawie sprawy

B. K.

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.**

ze skargi o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem z dnia 3 stycznia 2012r. sygnatura akt VU 963/11

o emeryturę

oddala skargę

UZASADNIENIE

Ubezpieczona B. K. wniosła skargę o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Słupsku V Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 3 stycznia 2012 roku, sygn. akt VU 963/11, oddalającym jej odwołanie od decyzji o zawieszeniu wypłaty emerytury. Domagała się uchylecia wyroku z dnia 3 stycznia 2012 r. i przyznania emerytury od dnia 01 października 2011 r. z należnymi odsetkami oraz zasądzenia od pozwanego organu rentowego kosztów procesu według norm przepisanych. W odpowiedzi na skargę organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. podniósł, że w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego nie kwestionuje prawa ubezpieczonej do dalszego pobierania świadczenia bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, przy czym w ocenie organu rentowego prawo do wypłaty świadczenia ubezpieczona nabyła od dnia 22 listopada 2012 roku tj. od daty ogłoszenia wyroku Trybunału Konstytucyjnego o utracie mocy prawnej przepisu art. 28 ustawy z dnia 16 października 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726) w zw. z art. 103 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227) w odniesieniu do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczona od dnia 1 kwietnia 2006 r. ustalona ma prawo do emerytury na podstawie decyzji z dnia 13 kwietnia 2006 r. Wypłata emerytury została zawieszona w związku z pozostawianiem przez ubezpieczoną w stosunku pracy. Obowiązujące w tym czasie przepisy warunkowały prawo do wypłaty emerytury od rozwiązania stosunku pracy. Decyzją z dnia 4 listopada 2010 roku organ rentowy na wniosek ubezpieczonej w związku z ukończeniem przez nią 60 lat podjął wypłatę świadczenia od dnia 01.11.2010r. Ubezpieczona nadal nieprzerwalnie świadczyła pracę. W dniu 01 października 2011 roku wszedł w życie przepis art. 103 a ustawy o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm) dodany przez art. 6 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych

oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2010 r., Nr 257, poz. 1726) który stanowił, że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą na rzecz którego wykonywał pracę bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury. Decyzją z dnia 30 września 2011 r. organ rentowy wstrzymał ubezpieczonej wypłatę emerytury.

/ **dowód:** decyzja z 13.04.2006 r. k.75, decyzja z 04.11.2010 r. k.121-124, decyzja z 30.09.2011 r. akta ZUS

W dniu 31 października 2011 r. ubezpieczona wniosła odwołanie od decyzji wstrzymującej wypłatę emerytury.

/**dowód:** odwołanie k.2 akta sprawy VU 963/11

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Słupsku V Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 03 stycznia 2012 r., sygn. akt VU 963/11, oddalono odwołanie ubezpieczonej B. K. od decyzji wstrzymującej wypłatę emerytury oraz nie obciążono ubezpieczonej kosztami procesu.

/**dowód:** wyrok SO w Słupsku z 03.01.2012 r.– k. 11 akt sprawy VU 963/11

Strony nie wniosły apelacji od w/w wyroku

bezsporne

Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 13 listopada 2012 r. sygn. akt K 2/12 orzekł, iż art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 r. Nr 291, poz. 1707) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr.153, poz. 1227 ze zm.), dodany przez art. 6 pkt 2 ustawy z 16 grudnia 2010 r., w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z konstytucyjną zasadą ochrony zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Skutkiem wyroku Trybunału Konstytucyjnego art. 28 ustawy zmieniającej z dnia 16 grudnia 2010 r., w zakresie w jakim przewiduje stosowania art. 103a ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, utracił moc z chwilą ogłoszenia sentencji wyroku w Dzienniku Ustaw tj. 22 listopada 2012 r. (Dz. U. poz.1285) bezsporne

W dniu 7 grudnia 2012 r. ubezpieczona B. K. wniosła o wznowienie postępowania zakończonym prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Słupsku, sygn. akt VU 963/11 z dnia 03 stycznia 2012 roku powołując się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r. w sprawie II K 2/12.

/**dowód:** skarga o wznowienie postępowania- k. 2-3 akt sprawy

Decyzja z dnia 17. 01.2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. wznowił świadczenia emerytalnego od dnia 22 listopada 2012 r.

/dowód: decyzja z 17.01.2013 r. k.16 akta sprawy

Sąd zważył co następuje:

Wznowienie postępowania unormowane zostało w Dziale VI, Tytułu VI, Księgi pierwszej, Kodeksu postępowania cywilnego w art. 399-416¹. Skarga o wznowienie postępowania jest środkiem prawnym, pozostającym w dyspozycji podmiotów postępowania cywilnego, którego wniesienie otwiera drogę do orzekania przez sąd w sprawie, w której zapadło już wcześniej prawomocne rozstrzygnięcie. Nadzwyczajny charakter tego środka prawnego, skierowanego przeciwko prawomocnemu wyrokowi powoduje, że przywrócenie stanu sprzed zamknięcia, ulegającemu wznowieniu postępowaniu sądowemu może nastąpić wyłącznie z powodów i w terminie ściśle określonych w ustawie. Sądem

właściwy do merytorycznego rozpoznania niniejszej skargi o wznowienie postępowania, jako skargi dotyczącej nieważności postępowania tak przed sądem I, jak i II instancji jest Sąd Okręgowy zgodnie z regulacją zawartą w art. 405 k.p.c. który stanowi, iż sądem właściwym do wznowienia postępowania z przyczyn nieważności jest sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, a jeżeli zaskarżono orzeczenia sądów różnych instancji, właściwy jest sąd instancji wyższej. Wobec powyższego Sąd Okręgowy, który jest sądem merytorycznym dokonał w pierwszej kolejności sprawdzenia wniesionej skargi pod kątem dopuszczalności skargi w oparciu o art. 410 k.p.c., a więc zachowania dwu podstawowych warunków- ustawowego terminu do wniesienia skargi i ustawowej podstawie skargi. W sytuacji określonej w art. 401¹ skargę o wznowienie wnosi się w terminie trzech miesięcy od dnia wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego zgodnie z art. 407 § 2 k.p.c.. Jeżeli w chwili wydania orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego orzeczenie, o którym mowa w art. 401¹, nie było jeszcze prawomocne na skutek wniesienia środka odwoławczego, który został następnie odrzucony, termin biegnie od dnia doręczenia postanowienia o odrzuceniu, a w wypadku wydania go na posiedzeniu jawnym - od dnia ogłoszenia tego postanowienia. Jak wynika z akt sprawy powódka żądanie wznowienia zgłosiła przed upływem tego terminu, a tym samym stwierdzić należy, iż zachowany został termin określony w w/w przepisie.

Następnie Sąd Okręgowy dokonał oceny czy skarga oparta została na ustawowej przesłance, którą powódka zobowiązana była wskazać.

W rozpatrywanej sprawie wskazaną przez ubezpieczoną podstawą do wznowienia postępowania jest art. 401¹ k.p.c. w związku z ogłoszonym wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 roku, w sprawie sygn. akt K 2/12. Warunki formalne skargi zostały przez ubezpieczoną zachowane. Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 13 listopada 2012 r. sygn. akt

K 2/12 orzekł, iż art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 r. Nr 291, poz. 1707) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr.153, poz. 1227 ze zm.), dodany przez art. 6 pkt 2 ustawy z 16 grudnia 2010 r., w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z konstytucyjną zasadą ochrony zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikająca z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. W ostatnim okresie ustawodawca nie był zdecydowany, jaka powinna być treść ryzyka emerytalnego, i dlatego często zmieniał w tym względzie poglądy. Do 1 stycznia 1999 r. emerytura przysługiwała za odejście z rynku pracy. Od 1 stycznia 1999 r. do 1 lipca 2000 r. wystarczyło osiągnięcie wieku emerytalnego, a od 1 lipca 2000 r. do 8 stycznia 2009 r. treścią ryzyka było prawo do zaprzestania pracy, natomiast od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r. - ponownie osiągnięcie wieku emerytalnego. Powyżej wskazane orzeczenie Trybunału potwierdza, iż rozwiązania przyjęte przez ustawodawcę w art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. spowodowało, że osoby, które skutecznie nabyły i zrealizowały prawo do emerytury w okresie od 08.01.2009 r. do 31.12.2010 r. zostały objęte nową, mniej korzystną dla nich treścią ryzyka emerytalnego, co było niezgodne z art. 2 Konstytucji RP. Na gruncie niniejszej sprawy wskazać należy, iż ubezpieczona nabyła skutecznie prawo do emerytury w 2006 r. tj. w okresie obowiązywania regulacji uzależniającej prawo do emerytury z odejściem z rynku pracy w brzmieniu przepisu obowiązującym od 1 lipca 2000 r. do 8 stycznia 2009 r. Tym samym uznać należy, iż przyjęta regulacja w art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. nie spowodowała objęcia ubezpieczonej mniej korzystną treścią ryzyka emerytalnego. Ubezpieczona w momencie złożenia wniosku o emeryturę wiedziała, że aby uzyskać świadczenie będzie musiała przerwać zatrudnienie i składając wniosek o przyznanie prawa do emerytury godziła się na to. W szczególności godziła się na wstrzymanie wypłaty emerytury w związku z pozostawaniem w zatrudnieniu. Biorąc powyższe pod uwagę, nie budzi wątpliwości Sądu, że ubezpieczona nie należy do kategorii osób w odniesieniu do których Trybunał Konstytucyjny uznał niekonstytucyjność powołanych powyżej przepisów. Ubezpieczona nabyła i realizowała prawo do emerytury od dnia 1 kwietnia 2006 r. uzależnione koniecznością rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą, a wyrok Trybunału tyczy osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy tj. osób które nabyły prawo do emerytury w okresie od 01.01.1999 r. do 01.07.2000 r. lub od 08.01.2009 r. do 31.12.2010 r. Ubezpieczona do tych osób nie należy.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy zważył, iż w aktualnym stanie prawnym, powstałym na skutek orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego, okoliczność, że ubezpieczona w dniu 01.10.2011 r. kontynuowała zatrudnienie u dotychczasowego pracodawcy może być podstawą wstrzymania emerytury, gdyż nie narusza to jej praw nabytych. Żądanie ubezpieczonej obejmowało wznowienie emerytury od 1 października 2011 roku. Sąd powyższe żądanie uznał jako nieuzasadnione i na podstawie art. 412 § 2 k.p.c. oddalił skargę o wznowienie o czym orzeczono w sentencji wyroku.